

Korte inleiding Hoofdcommissaris Welten bij de politie Iftar 18 september 2008

Assalam Aleikom (vrede met u) en ik wens u allen een **ramadan moebarik** (gezegend ramadan)

Ik dank het Marokkaans Netwerk Politie en in het bijzonder hun voorzitter Ben Nassir Bouayad en het programma Divers Samenleven en Samenwerken voor het organiseren van deze Iftar. Er is weer heel hard gewerkt om dit moois te realiseren. Het mag gezien worden als succes dat we dit jaar moesten uitwijken naar het World Fashion Center, omdat het korps niet een voldoende grote ruimte beschikbaar had. Deze politieiftar is de afgelopen jaren uitgegroeid tot een zeer gewaardeerde en verbindende traditie. Het is een avond waarop vele partners en collega's, in de sfeer van de Ramadan, de betekenis voor elkaar uitdrukken en versterken. Ik dank u allen zeer voor het aanvaarden van de uitnodiging en uw aanwezigheid hier.

Ik heb de ramadan leren kennen als een periode van mediteren/bezinning om dichter bij god te komen. Een maand waarin, nog meer dan voorheen, solidariteit getoond wordt met de zwakkeren in de samenleving. Een maand waarin door onthouding nog indringender wordt gevoeld welke zegeningen wij in ons leven hebben gekregen en hoe wij als medemens nog kunnen groeien. Dat is prachtig en ik kan daar als hoofdcommissaris van Amsterdam Amstelland alleen maar blij mee zijn. Want een dergelijke bezinning kan alleen maar leiden tot meer solidariteit en respect.

“U moet van mij weten dat ik de collega's als het gaat om het geloof het volgende mee geef:

Ik maak onderscheid tussen het religieuze, het sociale en politieke aspect van geloof. Ik denk te moeten pleiten voor een driedelige benadering. Daarop doordenkend zou de politie drie of als overheid zelf vier dingen moeten doen.

Zolang het om bijvoorbeeld de islam als gelovige traditie gaat, is tolerantie en respect noodzakelijk. Die eis geldt voor alle burgers die zich beschaafd noemen maar ze geldt extra sterk in Nederland. De vrijheid van godsdienst en gewetensvrijheid waren van meet af aan een belangrijk onderdeel van onze nationale geschiedenis en er is geen enkele reden om die vrijheden in het geval van vredelievende moslims te beperken. En ik voeg daar aan toe, in tegenstelling tot wat veel keiharde aanpakkers willen, bestaan net zo min als de christen, of de boedhist, de moslims niet. Laten we oppassen mee te gaan met de handelaren in vrees voor moslims. Kies voor het maken van verbinding. En dat begint bij tolerantie en respect.

Maar daarmee is nog niets over de sociale problematiek in onze regio gezegd. Er zijn nogal wat moslims die in een maatschappelijk isolement leven en moeite hebben met de eisen die een moderne samenleving aan hen stelt. De ouderen uit deze groep zijn niet zelden werkloos en spreken onvoldoende Nederlands. De jongeren stappen al te vaak zonder diploma uit het onderwijs of komen in de criminaliteit terecht. Dat heeft niet zozeer met het geloof maar vooral met achterstanden op sociaal gebied te doen. Om dat op te lossen is méér dan alleen respect vereist. In feite zouden maatschappelijk werkers, scholen en werkgevers een gerichte inspanning moeten doen om deze achterstanden te verminderen. In die zin moet er vooral worden geïnvesteerd. Investeren. Daar gelijk mee oplopend zullen jonge moslims alleen succes hebben als ze de normen en gedragsregels van de moderne samenleving serieus nemen en daar kan de politie hen bij helpen. Wat dat betreft moeten wij ons normerend opstellen. Bijvoorbeeld door het aanspreken van spijbelaars, door het

verbaliseren van zwartrijders en door op te treden tegen wangedrag of het uiten van bedreigingen. Oftewel normeren: altijd jezelf realiseren: als je ergens niets van zegt is dat de nieuwe norm. Normeren!

In de derde plaats is er de vraag hoe we reageren op jongeren die zich bekeren of een radicale stroming aanhangen en een potentieel gevaar voor onze veiligheid vormen. Daar zijn gericht recherchewerk en vroege opsporing noodzakelijk. Per slot van rekening is radicalisering een proces dat zich in het hart van de gelovige voltrekt en daar heeft zelfs de beste politiemans of -vrouw geen toegang toe. Daarom ook is het zo belangrijk dat we als korps zorgen nog diverser te worden. Inderdaad, meer moslimcollega's die op radicalisering ook cultureel meer zicht hebben. Wellicht ook dat het gevaar door de vele bevriende moslims of door geestelijk leidsmannen tijdig onderkend kan worden. Het is dan ook van groot belang dat zij voldoende loyaliteit jegens de Nederlandse rechtsstaat aan de dag leggen en dat de politie een vertrouwensrelatie met hen onderhoudt. Dat kan alleen wanneer wij van onze kant een principieel respect voor de islam als religieuze traditie opbrengen en zelf binnen de grenzen van de rechtsstaat blijven handelen. “”

Bij de Iftar vorig jaar stonden we met onze staatssecretaris Ahmed Aboutaleb stil bij de eerste motie van wantrouwen tegen hem nog voor hij iets had gedaan in het parlement. Een motie op basis van emotie, angst voor het onbekende en wantrouwen tegen de nieuwe vertegenwoordigers. Frontale aanvallen op nieuwe fenomenen die voortvloeien uit het feit dat we ons ontwikkeld hebben tot een multiculturele samenleving. Deze aanvallen hadden – gelukkig- weinig kans van slagen en verliepen wel volgens de democratische spelregels van onze parlementaire democratie. Nijpender werd het met de film Fitna; de vooraankondigingen beloofden niet veel goeds: provocatie en kwetsing. Er werd dagelijks nieuws over gemaakt, het leek een tragedie over een fantoom. We moesten de film nog zien. Sommigen zeggen dat de film meeviel, maar ik vind van niet. De film suggereert ten onrechte dat geweld of zelfs terreur voortkomt uit de Islam; terwijl toch veel meer reden is aan te nemen dat de ontspoorde daders het gewelddadig extremisme goedpraatten door de Koran te misbruiken. En misbruik van religie om misdaden te plegen is van alle tijden en alle gezindten. Deze wandaden staan recht tegenover de intenties van de Ramadan, zoals we dat onder meer vanavond vieren.

De verwerpelijke inhoud van Fitna gaf reden te vrezen dat met name jongeren zich zouden laten provoceren en straatrellen zouden kunnen veroorzaken. In het verleden hebben we meermalen moeten zien dat min of meer massale bijeenkomsten door enkele tientallen jongeren met relletjes werden verziekt. In het begin van het jaar hadden we die vrees. Geweldig was het om te zien dat geconcentreerd en beschaafd verzet tegen dergelijke provocaties werd opgebouwd. In een, tot dan toe, ongekende harmonie werkten politici, moskeebesturen, vrijwilligers, jongeren, Imams, omroepen, buurtregisseurs, wijkteams, MNP en DSS samen om vrede en veiligheid in de regio te bewaren. Nimmer waren de contacten zo intensief, vertrouwenswekkend en constructief als de eerste maanden van dit jaar. De resultaten waren er naar: amper een lokaal incident, ondanks dat alle ingrediënten voor wanorde aanwezig waren. Ik wil u nadrukkelijk dankzeggen voor deze prachtige samenwerking. Ik voelde dat we er samen voor stonden om te laten zien dat deze regio vredelievend wilde zijn. Ik dank u niet alleen voor de manier hoe we toen elkaar konden ondersteunen, maar ook omdat de contacten die toen zijn op-/uitgebouwd vertrouwen geven dat we ook in de toekomst sterker staan bij stormen tegen. We hebben samen bewezen dat vrede een

zaak van ons allen is en niet van de politie alleen. U bent van onschatbare waarde geweest en u deed dat nog in eigen vrije tijd.

Natuurlijk zijn er nog problemen, welke gemeenschap met vrijheden worstelt niet met de grensgevallen? Zo mag het niet gebeuren dat hulpverleners van de ambulance, of chauffeurs van stadsbussen, of handhavers van de wet door groepen jongeren worden belaagd of belet om hun werk goed te doen. Ik denk dat het past in de sfeer van de Ramadan om ons af te vragen wat we persoonlijk aan de oplossing bij kunnen dragen. Hoe we het goede van elkaar kunnen versterken tegen dit dreigend kwaad. Hoe we de frustratie kunnen kanaliseren van kansarme jongeren en hun mogelijkheden kunnen verruimen op een succesvolle opleiding en deelname aan de arbeidsmarkt. Wij vragen ons ook af hoe wij, als politie in onze normerende opdracht, dit belemmerende gedrag kunnen ontmoedigen.

Ter afronding roep ik, denkend aan de waardevolle betekenis die we al voor elkaar hebben, graag op om ook dit soort vraagstukken samen op te lossen. We hebben immers aangetoond om met respect voor elkaars andere verantwoordelijkheden goede dingen voor onze gemeenschappen te kunnen realiseren. We zoeken naar structurele vormen om deze samenwerking op alle niveau's van ons regiokorps te realiseren.

Mag ik u danken voor uw aandacht en hoop dat u geniet van de gastvrijheid die wij u vandaag graag betonen.